

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: KOMUNIKACJI I SKARBU

z dnia 12 maja 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym.

Na podstawie art. 14 ust. 6 pkt. c), 18 ust. 1 i 25 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. Wpływy Państwowego Funduszu Drogowego, ustanowione ustawą z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 45, poz. 352), nazywaną w dalszym ciągu „ustawą”, będą wymierzane, pobierane, kontrolowane i ściągane w sposób, określony w rozporządzeniu niniejszem.

§ 2. (1) Opłatom (art. 6 i 7 ustawy) podlegają pojazdy mechaniczne za czas od początku miesiąca, w którym pojazd mechaniczny został dopuszczony do ruchu przez wydanie dowodu rejestracyjnego i znaków rejestracyjnych, do końca miesiąca, w którym pojazd mechaniczny został wycofany z ruchu przez zwrócenie dowodu rejestracyjnego i znaków rejestracyjnych. Jeżeli osoba, na którą pojazd mechaniczny jest zarejestrowany, nie jest w możności zwrócić dowodu rejestracyjnego i znaków rejestra-

cyjnych, wycofanie pojazdu mechanicznego z ruchu przez tę osobę może być dokonane przez złożenie właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej deklaracji o wycofaniu pojazdu mechanicznego z ruchu. W tym przypadku należy uzasadnić niemożność zwrócenia dowodu rejestracyjnego i znaków rejestracyjnych.

(2) Pojazdy mechaniczne instytucyj i zakładów użyteczności publicznej (art. 11, pkt. 4 ustawy) są wolne od opłaty, o ile ich niezbędność dla działalności tych instytucyj lub zakładów, zostanie stwierdzona przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej.

(3) Pojazdy mechaniczne własne drogowego personelu technicznego (art. 11, pkt. 5 ustawy) są wolne od opłaty, o ile przełożona władza służbowa posiadacza pojazdu zaświadczy, że są one używane do objazdów służbowych.

§ 3. (1) Pojazdy mechaniczne, używane do zarobkowego przewozu osób na obszarze jednej gminy, a tylko częściowo poza jej obszarem, podlegają opłacie, ustanowionej w art. 7 ust. 2 pkt. 1 b ustawy tylko za odcinek drogi, położony poza obszarem gminy.

(2) Za podstawę do ustalania dziennego przebiegu pojazdu mechanicznego (art. 7 ust. 2 pkt. 1 b) należy przyjmować, według zatwierdzonego rozkładu jazdy, ilość dni kursowania pojazdu mechanicznego oraz ilość kilometrów, jaką pojazd przebywa dziennie.

§ 4. W razie uszkodzenia kursującego pojazdu mechanicznego, posiadającego więcej niż 6 miejsc dla podróżnych, i zastąpienia go czasowo pojazdem re-

zerwowym, pobiera się opłatę, ustanowioną w art. 7 ust. 2 p. 1 ustawy według stawek, określonych w ust. 2 pkt. 2 b tegoż artykułu.

§ 5. (1) Opłaty (art. 6 i 7 ustawy) uiszcza osoba, na którą pojazd jest zarejestrowany.

(2) Opłaty uiszcza się na rachunek czekowy Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O. od pojazdów mechanicznych zarobkowych — miesięcznie —, a od pojazdów mechanicznych niezarobkowych — kwartalnie, — z góry, w pierwszym dniu miesiąca względnie kwartału, za który opłata przypada. Pierwszą opłatę uiszcza się przy rejestracji pojazdu mechanicznego i dopiero po zapłaceniu jej może być wydany dowód rejestracyjny i znaki rejestracyjne.

(3) Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na uiszczanie opłat od pojazdów mechanicznych zarobkowych, używanych doraźnie (art. 7 ust. 2 pkt. 2 b ustawy), za każdy dzień przevozu według dziennych stawek wynoszących:

1) od pojazdu mechanicznego, posiadającego od 7 do 14 miejsc dla podróżnych — 8 zł;

2) od pojazdu mechanicznego, posiadającego od 15 do 18 miejsc dla podróżnych — 10 zł;

3) od pojazdu mechanicznego, posiadającego od 19 do 22 miejsc dla podróżnych — 12 zł;

4) od pojazdu mechanicznego, posiadającego od 23 do 26 miejsc dla podróżnych — 14 zł;

5) od pojazdu mechanicznego, posiadającego od 27 do 30 miejsc dla podróżnych — 16 zł;

6) od pojazdu mechanicznego, posiadającego od 31 do 34 miejsc dla podróżnych — 18 zł;

7) od pojazdu mechanicznego, posiadającego ponad 34 miejsc dla podróżnych — 20 zł.

§ 6. (1) Obliczenie i pobór opłat od pojazdów mechanicznych (art. 6 i 7 ustawy) uskutecznia wojewódzka władza administracji ogólnej. Ściąganie opłat uskutecznia zarząd gminy.

(2) Opłaty od pojazdów mechanicznych (art. 6 i 7 ustawy) oblicza się jednorazowo za cały rok budżetowy (od 1 kwietnia do 31 marca) względnie od początku miesiąca, w którym powstał obowiązek płacenia (§ 2 ust. 1), do końca danego roku budżetowego.

(3) Wysokość opłat od pojazdów mechanicznych (art. 6 i 7 ustawy) ustala się w karcie kontroli opłat, która — po uskutecznieniu opłaty — służy jako dowód uiszczenia i powinna być okazywana organom kontrolującym na ich żądanie.

(4) W razie zmiany osoby, na którą pojazd mechaniczny jest zarejestrowany, przerejestrowanie pojazdu mechanicznego może nastąpić dopiero po uiszczeniu należnej opłaty od odnośnego pojazdu mechanicznego.

(5) Płatnikom, którzy uiszcza opłaty od pojazdów mechanicznych, określone w art. 6 i 7 ustawy, za cały rok z góry, udziela się ulgi w wysokości 10%. Ulga powyższa nie przysługuje, jeśli płatnik korzysta z premii na podstawie art. 7 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) lub na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. o premijowaniu pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 784).

§ 7. (1) Dienne stawki opłat, określonych w art. 9 ustawy, wynoszą:

1) od pojazdów mechanicznych osobowych, posiadających do 6 miejsc dla podróżnych, za pierwsze 3 dni 5 zł, i za każdy następny dzień 1 zł;

2) od pojazdów mechanicznych osobowych, posiadających do 25 miejsc dla podróżnych za pierwsze 3 dni 25 zł i za każdy następny dzień 10 zł;

3) od pojazdów mechanicznych osobowych, posiadających ponad 25 miejsc dla podróżnych, za pierwsze 3 dni 50 zł i za każdy następny dzień 15 zł;

4) od pojazdów mechanicznych ciężarowych i traktorów o ciężarze własnym:

a) do 2.000 kg — za pierwsze 3 dni — 10 zł i 2 zł za każdy następny dzień;

b) do 4.000 kg — za pierwsze 3 dni — 20 zł i 5 zł za każdy następny dzień;

c) ponad 4.000 kg — za pierwsze 3 dni — 40 zł i 10 zł za każdy następny dzień;

5) od motocykla bez przyczepki — za pierwsze 3 dni — 1.50 zł i 40 gr — za każdy następny dzień, — od motocykla z przyczepką — za pierwsze 3 dni — 2 zł i 50 gr za każdy następny dzień;

6) od pojazdów konnych ciężarowych — za pierwsze 3 dni — 2 zł i 50 gr za każdy następny dzień.

(2) Przyczepki pojazdów mechanicznych, z wyjątkiem wymienionych w ust. 1 p. 5, podlegają opłatom, określonym w ust. 1 p. 1 — 4 w zależności od ilości miejsc lub ciężaru własnego.

(3) Nie pobiera się opłat od pojazdów mechanicznych ani od przyczepek pojazdów mechanicznych straży ogniowych i ambulansów sanitarnych, wprowadzonych na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej, w celu niesienia pomocy.

(4) Zarejestrowanie pojazdu mechanicznego, wprowadzonego na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej, może nastąpić po uiszczeniu opłaty za czas pobytu, nieopłacony przy wjeździe.

(5) Rozpoczęty dzień liczy się za cały dzień.

§ 8. (1) Przy wjeździe uiszcza się opłaty od pojazdów mechanicznych (art. 9 ustawy) za okres najmniej trzech dni; przy wyjeździe zaś za każdy nieopłacony przy wjeździe dzień pobytu.

(2) Obliczenie, pobór i ściąganie opłat uskutecznią organa, upoważnione do wykonywania odprawy celnej i kontroli skarbowej.

(3) Organ, pobierający przy wjeździe opłatę, obowiązany jest wydać płatnikowi kartę kontroli opłaty, która jest dowodem uiszczenia opłaty i w okresie swej ważności zwalnia od opłaty przy ponownym przekraczaniu granicy. Kartę tę należy okazywać organom kontrolującym na ich żądanie.

(4) Organ, pobierający przy wyjeździe opłatę, obowiązany jest wydać płatnikowi kwit na uiszczoną opłatę.

(5) Przekazywanie Państwowemu Funduszowi Drogowemu opłat, pobranych przez organa, wymienione w ust. 2, odbywa się w trybie, określonym w § 17 ust. 1 pkt. c).

§ 9. Od pojazdów, wprowadzonych na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej Polskiej

(art. 9 ustawy), w celu wykonywania zarobkowego przewozu osób i towarów, można zamiast stawek opłat, określonych w § 7, uiszczać opłaty według stawek, określonych w art. 6, 7 i 8 ustawy.

§ 10. (1) Opłatom (art. 7 ust. 2 pkt. 3 i art. 8 ustawy), podlegają pojazdy konne za czas od dnia potwierdzenia przez właściwą władzę przemysłową zgłoszenia o rozpoczęciu wykonywania przewozów, stosownie do przenisów prawa przemysłowego, do dnia przyjęcia przez tę władzę zgłoszenia o zaprzestaniu wykonywania przewozów.

(2) Za doraźne przewozy, w rozumieniu art. 7 ust. 2 pkt. 3 ustawy, należy uważać przewozy, które nie podlegają zgłoszeniu u władzy przemysłowej, stosownie do przepisów prawa przemysłowego. Takie przewozy nie podlegają również opłatom, określonym w art. 8 ustawy.

(3) Nośność pojazdu konnego (art. 8 ust. 2 ustawy) oblicza się według sumy szerokości obręczy wszystkich kół, przyjmując, że na 1 cm tej szerokości przypada 100 kg nośności pojazdu, a na obszarze województw: wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego 50 kg nośności pojazdu.

§ 11. (1) Opłaty (art. 7 ust. 2 pkt. 3 i art. 8 ustawy), uiszcza osoba, ustalona w potwierdzeniu władzy przemysłowej o zgłoszeniu wykonywania przewozów.

(2) Opłaty wymierza się jednorazowo za cały rok budżetowy (od 1 kwietnia do 31 marca) względnie od dnia potwierdzenia przez władzę przemysłową zgłoszenia o rozpoczęciu wykonywania przewozów do końca danego roku budżetowego, a uiszcza się je na rachunek czekowy Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O. miesięcznie z góry. Termin uiszczenia należnej opłaty upływa z ostatnim dniem miesiąca, za który opłata przypada.

§ 12. (1) Wymiar, pobór i ściąganie opłat (art. 7 ust. 2 pkt. 3 i art. 8 ustawy), skuteczniają w gminach miejskich, wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, — zarządy tych gmin, w innych gminach miejskich oraz w gminach wiejskich — właściwe wydziały powiatowe, na podstawie prowadzonych w tym celu rejestrów. Czynnoscie te może wydział powiatowy przekazać gminie.

(2) Władze przemysłowe I instancji obowiązane są przysyłać właściwym władzom wymiarowym, w ciągu pierwszych 10 dni każdego kwartału, wykazy osób, które w poprzednim kwartale otrzymały potwierdzenie zgłoszenia o uprawianiu przewozów lub potwierdzenie o zaprzestaniu uprawiania przewozów pojazdami konnymi, podlegającymi opłacie.

(3) Osoby, uprawiające zarobkowy przewóz osób lub towarów pojazdami konnymi, obowiązane są na żądanie organów, wymienionych w ust. 1, składać w terminach przez te organa określonych, deklaracje, zawierające dane potrzebne do wymiaru opłaty.

§ 13. Płatnikom, którzy uiszcza opłaty, określone w art. 7 ust. 2 pkt. 3 i w art. 8 ustawy za cały rok z góry, udziela się ulgi w wysokości 10%.

§ 14. (1) Dodatek drogowy do państwowego podatku od olejów mineralnych (art. 14 ustawy), uiszcza osoba, wprowadzająca do obrotu oleje mineralne, podlegające dodatkowi drogowemu, łącznie z państwowym podatkiem od olejów mineralnych.

(2) Przedsiębiorcy wytwórni i wolnych składów olejów mineralnych obowiązani są wykazywać należności z tytułu dodatku drogowego do państwowego podatku od olejów mineralnych w rubryce 36 (uwagi) księgi wywozu przetworów naftowych za opłatą podatku, prowadzonej stosownie do postanowienia § 105 p. d) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 862).

(3) Wymiar, pobór, ściąganie, kredytowanie, odpisywanie z powodu nieściągalności oraz kontrolę poboru dodatku drogowego do państwowego podatku od olejów mineralnych skuteczniają władze skarbowe, przy zastosowaniu odpowiednich przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 252) oraz rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 13 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 862).

§ 15. Kasy urzędów skarbowych oraz kasy urzędów celnych na podstawie wymiarów, dokonanych przez urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych względnie urzędy celne, pobierają dodatek drogowy do państwowego podatku od olejów mineralnych równocześnie z państwowym podatkiem od olejów mineralnych.

§ 16. (1) Opłaty drogowe od spirytusu etylowego, przeznaczonego do napędu pojazdów mechanicznych uiszczaają:

- a) w razie, gdy spirytus ten jest wypuszczony do obrotu w postaci mieszanek napędowych przez zakłady produkujące te mieszanki — zakłady produkcji mieszanek, przyczem uiszczenie opłaty drogowej powinno nastąpić przed wprowadzeniem mieszanek do obrotu;
- b) w razie sprzedaży przez Dyрекcję Państwowego Monopolu Spirytusowego tego spirytusu innym odbiorcom, aniżeli wymienionym pod lit. a) niniejszego ustępu, opłatę drogową obowiązany jest wpłacić odbiorca na rachunek czekowy Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O.; opłata powinna być uiszczona przed pobraniem spirytusu;
- c) w razie zwalniania spirytusu przez Dyрекcję Państwowego Monopolu Spirytusowego opłatę uiszczaają przedsiębiorcy gorzelnicy w drodze wpłacania odpowiedniej kwoty na rachunek czekowy Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O.; opłata powinna być uiszczona przed dokonaniem skażenia tego spirytusu.

(2) Przepisy pkt. b) i c) ust. 1 nie dotyczą spirytusu, zwolnionego od opłaty drogowej, przeznaczonego do poruszania silników w rolnictwie, z wyjątkiem spirytusu, przeznaczonego do napędu pojazdów

mechanicznych, służących do lokomocji (samochody, motocykle i t. p.).

(3) Wymiar, pobór, ściąganie, kredytowanie, odpisy z powodu nieściągalności oraz kontrolę poboru opłat drogowych od zakładów, wymienionych w ustępie 1 lit. a), uiszczenia władze skarbowe, zgodnie z przepisami § 14 ustępu 3 rozporządzenia niniejszego; władze te przeprowadzają także kontrolę poboru opłat drogowych, uiszczanych przez odbiorców, wymienionych w ustępie 1 lit. b) i c).

§ 17. (1) Wpływy z dodatku drogowego (art. 14 ustawy), z opłat od materiałów pędnych (art. 15 ustawy) i z opłat od pojazdów, wprowadzonych na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej (art. 9 ustawy), zachowują organa skarbowe oraz celne do sum obrotowych i zapisują do osobnych wykazów szczegółowych (kont) sum obrotowych, zatytułowanych:

- a) „Wpływy dodatku drogowego do państwowego podatku od olejów mineralnych na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego”;
- b) „Wpływy z opłat od materiałów pędnych na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego”;
- c) „Wpływy z opłat od pojazdów, wprowadzonych na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej, na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego”.

(2) Izby skarbowe zakładają w księdze sum obrotowych osobne konta, zatytułowane w sposób wymieniony w ust. 1 i na konta te zapisują miesięczne sumy wpływów dodatku drogowego do państwowego podatku od olejów mineralnych, z opłat od materiałów pędnych i z opłat od pojazdów, wprowadzonych na czasowy pobyt z poza obszaru Rzeczypospolitej, ustalają ogólną sumę tych wpływów za ubiegły miesiąc i sumę tę do dnia 10 następnego miesiąca przelewają ze swego konta na konto Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O.

§ 18. Mieszanki napędowe, sprowadzane z poza obszaru Rzeczypospolitej, z wyjątkiem przeznaczonych do napędu pojazdów, wprowadzonych na czasowy pobyt i w ilościach zwolnionych od cła przywozowego, podlegają jako całość opłacie (art. 15 ustawy) według stawki dla olejów mineralnych o gęstości do 810° przy 15° C.

§ 19. (1) Opłaty od benzolu, syntetycznego alkoholu metylowego i innych materiałów, niewymienionych w § 16, a podlegających opłacie (art. 15 ustawy), uiszczają wytwórcy w dniu 1 i 16 każdego miesiąca w stosunku do materiałów, sprzedanych na rynku wewnętrznym w ciągu ubiegłych 15 dni. Opłaty uiszczają należy na rachunek czekowy Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O., wskazując na blankiecie nadawczym tytuł wpłaty i ilość sprzedanych materiałów.

(2) O ile opłaty nie zostały zapłacone w terminie lub zostały zapłacone niezgodnie z art. 15 ustawy, oraz ust. 1 paragrafu niniejszego, wymiar, pobór

i ściąganie opłat uskuteczniają organa, wymienione w § 12 ust. 1.

(3) Opłaty od sprowadzanych z zagranicy materiałów, wymienionych w ust. 1, uiszcza osoba, na której rachunek odbywa się odprawa celna — przy odprawie celnej, zaś od takich materiałów, sprowadzanych z W. M. Gdańska osoba, dla której według dowodów przesyłka jest przeznaczona — przy odbiorze w urzędach przekazowych.

§ 20. Wytwórnice materiałów, wymienionych w § 19 ust. 1, podlegają w zakresie obrotu materiałów i uiszczania przypadających opłat, kontroli władz wymiarowych (§ 12 ust. 1). Wytwórnice te obowiązane są:

1) prowadzić księgi kontroli produkcji i sprzedaży materiałów, w których zapisywać należy bezwzględnie każdą ilość wyprodukowanych materiałów, oraz każdą ilość tych materiałów, sprzedanych z wytwórni z podaniem imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania nabywcy;

2) wystawiać nabywcy kwit na każdą ilość sprzedanych materiałów, podlegających opłacie;

3) składać właściwej władzy wymiarowej (§ 12 ust. 1), do dnia 15 każdego miesiąca deklaracje o ilości materiałów, podlegających opłacie, wysłanych w ciągu ubiegłego miesiąca na rynek wewnętrzny i na wywóz do obszaru W. M. Gdańska lub zagranicę, z przedstawieniem dowodów wywiezienia;

4) przedstawiać funkcjonariuszom, uprawnionym do wykonywania kontroli, do wglądu księgi kontroli produkcji i sprzedaży oraz udzielać im wszelkich potrzebnych wyjaśnień co do produkcji i obrotu materiałów, podlegających opłacie.

§ 21. (1) Zwolnione są od dodatku drogowego i od opłaty (art. 14 i 15 ustawy) materiały pędne, używane do napędu silników statków powietrznych cywilnych, jeśli są nabywane wyłącznie dla celów lotniczych, w wytwórniach (wolnych składach) tych materiałów przez przedsiębiorstwa żeglugi powietrznej, działające na podstawie koncesyj. Materiały te będą wysyłane z wytwórni (wolnego składu) w sposób stosowany przy przesyłaniu artykułów podatkowych pod węzłem podatku t. j. pod zamknięciem urzędowym i za świadectwem przewozowym według wzoru ustalonego w załączniku 1 do § 105 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 862).

(2) Przedsiębiorstwa, wymienione w ust. 1, mogą na podstawie upoważnienia Ministra Komunikacji odstępować wyłącznie dla celów lotniczych materiały pędne, zwolnione od opodatkowania, klubom lotniczym i właścicielom statków powietrznych, wpisanych do państwowego rejestru statków powietrznych w Polsce. Przedsiębiorstwa, uprawnione do pobierania materiałów zwolnionych od opodatkowania, powinny prowadzić wykazy otrzymywanych oraz zużytych i odstępowanych materiałów pędnych.

(3) Osoby, nabywające materiały pędne dla celów lotniczych od przedsiębiorstw, wymienionych w ust. 2, obowiązane są prowadzić wykazy otrzymywanych i zużytych materiałów pędnych.

§ 27. (1) Opłaty od reklam uiszczają ich właściciele w terminie do dnia 30 kwietnia na rachunek czekowy Państwowego Funduszu Drogowego w P. K. O. jednorazowo zgóry za cały rok budżetowy od 1 kwietnia do 31 marca, a w przypadkach gdy obowiązek zapłaty powstał w ciągu roku, jednorazowo zgóry za pozostałe miesiące roku budżetowego, w ciągu trzydziestu dni po umieszczeniu reklamy. Na blankiecie nadawczym powinno być wskazane przeznaczenie wpłaconej sumy i okres czasu, za który opłatę uiszcza się.

(2) O ile opłata nie zostanie uiszczona w terminie lub została uiszczona niezgodnie z art. 16 ustawy albo niezgodnie z §§ 25 i 26 i ust. 1 paragrafu niniejszego, wymiar i pobór opłaty uskutecznią właściwy wydział powiatowy, który też obowiązany jest przy pomocy swoich organów drogowych wykonywać kontrolę poboru opłat. Ściągania opłat dokonywuje zarząd gminy.

§ 28. (1) Do postępowania władz wymiarowych w sprawie opłat, określonych w art. 6, 7, 8, 15 i 16 ustawy — z wyjątkiem opłaty od spirytusu etylowego (§ 16) — mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), przy czym w przypadkach gdy wymiar w myśl rozporządzenia niniejszego uskutecznią zarząd gminy m. st. Warszawy, odwołania rozstrzyga Komisarjat Rządu m. st. Warszawy. Komisarjat Rządu m. st. Warszawy sprawuje w tych przypadkach kontrolę wymiaru i poboru opłat.

(2) Do postępowania władz wymiarowych w sprawie opłat, określonych w art. 9 ustawy mają odpowiednie zastosowanie przepisy celne.

(3) Przez czas obowiązywania ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) ściąganie opłat oraz dodatku drogowego do państwowego podatku od olejów mineralnych przeprowadzają, zamiast organów wymienionych w §§ 6, 12 i 27, urzędy skarbowe zgodnie z przepisami, dotyczącymi postępowania egzekucyjnego władz skarbowych. W postępowaniu tem organa, powołane do wymiaru i poboru opłat oraz dodatku drogowego, zastępują Państwowy Fundusz Drogowy jako wierzyciela, z tem, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnym ponosi wierzyciel, obciążają Państwowy Fundusz Drogowy.

(4) Ściągnięte opłaty powinny być wpłacane Państwowemu Funduszowi Drogowemu na konto czekowe P. K. O. do dni 15.

§ 29. Władze wymiarowe prowadzić będą dla każdego rodzaju opłat potrzebne księgi i używać odpowiednich druków.

§ 30. Za czynności, związane z wymiarem opłat, otrzymują władze samorządowe odszkodowanie w wysokości 5% od wymierzonych przez nie a wpłaconych Państwowemu Funduszowi Drogowemu opłat i kar (odsetek) za zwłokę. Należności z tego

tytułu wypłaca się po upływie każdego roku budżetowego.

§ 31. (1) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, wojewódzka władza administracji ogólnej może odraczać terminy płatności opłat, z wyjątkiem opłat, wymienionych w § 19 ust. 3, oraz rozkładać spłaty należności na raty jak również umarzać nieściągalne należności.

(2) Nieściągalne należności, wymierzone na podstawie ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81), podlegają w całości lub w części odpisaniu na podstawie decyzji Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 32. Za przyczynienie się do wykrycia przestępstw, polegających na uszczupieniu dochodów Państwowego Funduszu Drogowego, (art. 6, 7, 8, 9, 14, 15 i 16 ustawy) przyznawane będą premje.

§ 33. (1) Premje można przyznawać osobom, które współdziałały w ujęciu przestępcy lub przedmiotów przestępstwa albo dokonały takich czynności, które niewątpliwie doprowadziły do wykrycia przestępstwa, w szczególności doniosły władzy o przestępstwie, udzielając jej takich wskazówek, że wykrycie przestępstwa należy przypisać ich doniesieniu. Premje mogą być przyznawane również organom władz, uprawnionych do poboru i kontroli opłat.

(2) Od otrzymania premij wyłącza się osoby, które przestępcę do popełnienia przestępstwa namówiły, albo zapewniły mu pomoc lub bierne zachowanie się przy popełnieniu przestępstwa lub w inny sposób uczestniczyły w popełnieniu przestępstwa.

§ 34. Premje mogą być przyznawane niezależnie od skazania przestępcy, a nawet przed rozstrzygnięciem sprawy karnej, o ile istnieją dostateczne podstawy do oceny rozmiaru popełnionego przestępstwa lub zasługi osoby, zgłaszającej się po premje.

§ 35. (1) Przy oznaczaniu wysokości premji należy uwzględnić wysokość szkody (wpływy uszczuplone lub na uszczuplenie narażone), a obok tego także stopień gorliwości i energii, z jaką odnośna osoba przyczyniła się do wykrycia przestępstwa, zwłaszcza zaś poniesione trudy i narażenie się na niebezpieczeństwo utraty zdrowia lub życia.

(2) Ogólna wysokość premji za wykrycie jednego przestępstwa, w przypadkach gdy zachodzi możliwość dokładnego lub przybliżonego ustalenia szkody, może wynosić do 75% tej szkody, w przypadkach zaś, w których oznaczenie szkody nie jest możliwe, do 5.000 zł.

§ 36. (1) Premje w wysokości do 1.000 zł, przyznaje wojewódzka władza administracji ogólnej, ponad tę wysokość — Minister Komunikacji.

(2) Premje wypłaca się z Państwowego Funduszu Drogowego.

§ 37. Przyznawanie premij za przyczynienie się do wykrycia przestępstw, polegających na uszczupieniu dochodów Państwowego Funduszu Drogowego,

a rozstrzyganych na podstawie przepisów ustawy karnej skarbowej, odbywa się na zasadach i w trybie, określonym dla nagród za przyczynienie się do wykrycia przestępstw, podlegających tejże ustawie, przyczem Państwowy Fundusz Drogowy uczestniczy w wydatkach na ten cel według stosunku wysokości pobranych opłat lub dodatku drogowego do należności skarbowych.

§ 38. Przedsiębiorstwa autobusowe mogą niesprzedane bilety autobusowe, odstępowane im za cenę opłaty, przypadającej Państwowemu Funduszowi Drogowemu na podstawie art. 18 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) zwracać urzędom wojewódzkim w ciągu miesiąca po ogłoszeniu rozporządzenia niniejszego. Zwracającym niesprzedane bilety autobusowe zarachowywać będzie urząd wojewódzki opłaty, pobrane w cenie biletów, na poczet opłat, określonych w art. 6 i 7 ustawy.

§ 39. (1) Płatnikom, którzy nie zalegają w dniu 1 kwietnia 1933 r. z opłatami od pojazdów mechanicznych, wymierzonymi na podstawie ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81), może być przyznana w okresie budżetowym 1933/34 przez wojewódzką władzę administracji ogólnej ulga w opłatach od pojazdów mechanicznych, określonych w art. 6 i 7 ustawy — w wysokości do 50%; ograniczenia, określone w § 6 ust. 5, stosuje się odpowiednio do tej ulgi.

(2) Płatnikom, którzy nie zalegają w dniu 1 kwietnia 1933 r. z opłatami od pojazdów konnych, wymierzonymi na podstawie ustawy, wymienionej w ust. 1, może być przyznana w okresie budżetowym 1933/34, przez władzę wymiarową ulga w opłatach, określonych w art. 8 ustawy — w wysokości do 50%.

§ 40. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Robót Publicznych i Skarbu z dnia 3 października 1931 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Sprawiedliwości oraz Poczty i Telegrafów w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 716).

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*